

Vậy mà hần lại ngoan ngoãn quỳ gối trên đất, hai tay ngoan ngoãn khoanh trước ngực, mặt ngoan ngoãn ngược nhìn cô gái khỏa thân đang vung vẩy cây roi da trước mặt hần. Cô gái này là một trong hai người đẹp lóa thể chàng gặp hồi mới đến. Nàng đã thay đổi phục sức : nàng đội bê-rê màu xanh, giống bê-rê của lính biệt kích Mỹ, chân nàng cũng đi giày boots cao gheo gheo. Chỉ có thể thời. Kỳ dư từ đầu gối lên đến mái tóc đều là sản phẩm trung thành của thiên nhiên không một mảnh voan che dầy.

Cô gái quay tròn cái roi da rồi cất tiếng nói một hơi. Phù Dung bấm cái nút nhỏ ở dưới gương, tiếng nói trong phòng vọng ra. Gã đàn ông ở trần nấn nỉ :

— Xin cô tha cho tôi.

Cô gái quát mắt :

— Tha hả ? Tha anh sao được. Tôi phải đánh đòn cho anh chừa đi.

Gã đàn ông chấp tay lại, chưa kịp lay lục thì những ngọn roi da đầu tiên đã quất vào lưng hần. Cô gái khỏa thân xử dụng cây roi da đúng điệu nghệ xi-nê, trước khi giáng xuống. Nàng vung lên thật cao, miệng mím chặt, lông mày dựng ngược, chân xoạc tréo, trông dữ tợn như dao phủ thủ trên

đoạn đầu dài, ngọn roi của nàng khá ác liệt, tuy nhiên, nàng đã tìm cách giảm bớt đau đớn trên làn da lưng trắng hồng của gã đàn ông bụng bự dỏ hỏn những vết ngang dọc. Văn Bình suýt bật ra những tiếng khen ngợi.

Chàng hỏi Phù Dung :

— Cô gái này học xử dụng roi da ở Pháp hả ?

Phù Dung hơi khựng :

— Vâng. Học ở Pháp. Tại sao..?

— Chỉ nhìn qua là anh biết ngay. Lối đánh của cô ta đau thật đấy song trong cái đau có cái sướng, vì những đường roi đều nằm chận lên hệ thống dây chằng khoái-huyệt. Muốn đánh chính xác, không phải dễ nào, có người học rục xương mà chẳng đi đến đâu. Em hiểu không ? Trước khi cầm roi đánh thiên hạ, phải tập đánh mình. Học lồm bồm, hoặc không có hoa tay, tất đánh trật ra ngoài, có khi thân thể nát như bị mật vụ quốc xã tra tấn mà vẫn chưa được nhận là...thành tài. Anh quen một bà già gần thất tuần ở ngoại ô Ba Lê, chuyên dạy nghệ thuật đánh roi khoái lạc, mỗi khóa kéo dài từ một đến ba tháng, dạy khoảng ba chục học trò thì ba hoặc bốn biết đánh...

Văn Bình ngừng nói. Vì ở phòng bên, gã đàn ông bụng bự đã thét lên, không phải thét lên trong

đau đớn, mà là trong cơn sung sướng tột độ :

— Thôi đủ rồi, cảm ơn cô, đủ rồi, Nhà tôi đau, hả cô ?

Cô gái lóa thề mỉm cười, vút cây roi da xuống đất, hối hả mở cánh cửa hông.

Một thiếu phụ trên 30, ngon lành, kiêu diễm, đã chực sẵn trên ngưỡng cửa. Nàng thua gã bụng bự khoảng hai chục tuổi. Ngày nay, chồng hơn vợ hai, ba chục tuổi là thường. Nhìn nét mặt hân hoan của nàng, ai cũng đoán biết nàng yêu gã bụng bự thật sự, chứ không phải yêu giả dối. Mặt mũi hẳn chẳng có gì là hãm tài, nếu hẳn không quá béo, hẳn còn đẹp trai nữa là khác, hẳn lại có dáng dấp của người thượng lưu trí thức, tuy nhiên, Văn Bình không hiểu nổi lý do nào đã khiến thiếu phụ thom tho kia nằng nặt yêu hẳn, và mỗi khi hẳn muốn làm tình lại phải thấp tùng hẳn đến căn nhà số 13 của Phù Dung để cởi áo, chia lưng ăn đòn roi da...

Gã bụng bự ôm ghì thiếu phụ, hai người hôn nhau đắm đuối như đào kép trên màn ảnh. Rồi hẳn nhanh nhẹn bế thiếu phụ lên tay, bước nhanh vào căn phòng kế cận.

Phù Dung thở dài, đóng tấm gương. Văn Bình hỏi :

— Tại sao em thở dài ?

Nàng đáp :

— Thằng cha bụng bự là bạn của Mai Lãng. Chính Mai Lãng giới thiệu hẳn đến đây. Vợ chính thức, có cưới xin đàng hoàng, chứ không phải tình nhân nhặng nhít đâu, hẳn là một trong số các chủ nhà băng giàu sụ ở Thụy Sĩ. Chỉ riêng cái khoản tài chính đã đủ làm hẳn hấp dẫn, phương chi hẳn còn là nhạc sĩ dương cầm đại tài nữa. Trời ơi.. em ngần ấy tuổi đầu, tìm em không hề biết rung động trước tiếng nhạc mà khi nghe hẳn đánh đàn em phát lạng người..hẳn chơi dương cầm hay kinh khủng, đàn bà con gái theo hẳn từng đoàn mặc dầu hẳn có thùng nước lèo lớn quá khổ, nhưng hẳn chẳng dám yêu ai, vì...

— Chứng bệnh sinh lý ?

— Vâng. Hẳn phải ăn khoảng một chục ngon roi da vào trúng huyết kích thích dọc xương sống hẳn mới nổi hứng được. Hẳn đã đi khắp nơi để chữa bệnh song chứng nào vẫn tật ấy. Trước kia, hẳn đóng đô tại Ba Lê để được gần nơi... đánh đòn, thỉnh thoảng hẳn mời vù về Gioneo, ký giấy tờ ngân hàng. Từ ngày quen Mai Lãng, và đến nhà em, hẳn khỏe hẳn ra, tiếng đàn bỗng như có thần.

— Mẹ vợ này cũng mê ngón đàn của hần ?

— Dĩ nhiên. Vì cô ả nay cũng là con gái một ông đại phú ngân hàng, tiền của đem suốt đời chưa hết. Cô ả đâu có thèm tiền. Cô ả bảm... nãi, hần mới chịu nhận lời lấy vợ, anh đừng tưởng bở. Anh đừng nghi oan cho hần quyến rũ gái... vì thành niên.

Đột nhiên Phù Dung lại thở dài. Từ nãy đến giờ nàng thở dài liên tục, thở dài một cách ai oán nhưng tự nhiên như con gái đến tuổi dậy thì, đúng với tục ngữ xa xưa «gái thở dài, trai nằm sấp». Văn Bình nắm cánh tay nàng, giọng ái ngại :

— Em lại nhớ đến «hần» ?

— Vâng. Anh quả có tài đọc thấu gan ruột em. Vâng, em vừa nhớ đến Mai Lãng. Cô ả vợ lão chủ nhà băng kiêm nhạc sĩ dương cầm này còn là «bồ» của Mai Lãng nữa.

— Hần có độ bao nhiêu bồ ?

— Em không biết rõ. Riêng ở Giơneo này, và riêng bồ đảng hoàng hần thường hò hẹn, có chừng 5 cô. Đẹp. Đẹp. Đẹp. Và đều có tiền.

Văn Bình đứng lại :

— Nghĩa là em không tin Mai Lãng đánh cắp báu vật go-đo-chong-giom để bán lấy tiền ?

Phù Dung kéo chàng bước xuống thang gác :

— Khó nói quá. Đêm nay anh về... em sẽ nói anh nghe. Vì..

— Em nói đi.

— Thôi, em sẽ khóc òa mất.

Hai người đã xuống hết thang gác. Ngôi nhà của Phù Dung nhìn ngoài không lấy gì làm rộng, nhưng đến khi vào trong mới thấy nó giống như mê hồn trận. Tề ra nó bao gồm luôn những ngôi nhà phía sau, và ăn thông ra hai mặt đường. Phù Dung mở cửa ra sân hậu song Văn Bình ngăn lại :

— Anh muốn ra phía trước.

Phù Dung sửng sốt :

— Có bọn Auton,

— Anh cần gặp họ.

Nicôn vừa bước vừa nhăn nhó. Những cú đấm ác liệt hồi nãy bắt đầu ngấm. Nếu dụng độ xảy ra hần sẽ do ván ngay trong giây phút mở màn. Hần bình thần nhận lời đi với chàng, điều này chứng tỏ hần không đến nỗi hèn. Tự đứng chàng có thiện cảm với Nicôn.

Phù Dung mở hé cửa sổ nhìn ra ngoài đường. Trời đã tối hẳn. Đèn lộ đã bật. Những ngọn đèn ở cổng cũng vừa mở sáng. Văn Bình nhìn thấy chiếc Porsche sang trọng đậu trước nhà. Chàng hỏi nàng :

— Xe của em ?

Nàng đáp :

— Không. Em ghét lái xe hơi. Không hiểu sao, hễ em cầm vô lăng là đầu nhưc như búa bổ. Nên trong đời em chưa từng tậu chiếc xe hơi nào. Chiếc Porsche này là của Mai Lãng.

— Xe mới cất chỉ, đẹp ghê !

— Úi chao, hẳn có những 4 chiếc, chứ không riêng gì chiếc Porsche này. Hẳn chơi xe đua mà thiên hạ chết khiếp.

Chiếc Vónvagen của Nicôn đầu gần kề chiếc Porsche trông thật thảm hại. Cả hai đều do Tây Đức sản xuất, đều thuộc loại máy sau, hình thù thấp lùn. Nhưng về sức mạnh, và về giá tiền thì khác nhau một trời một vực.

Ở bên kia đường, đối diện căn nhà mang số 8, nghĩa là gần đầu hẻm, chiếc BMW sơn màu vàng chói mắt vẫn nằm chềnh ềnh. Rõ ràng là Anton không coi công an và phản gián Thụy Sĩ vào đâu. Hẳn lại muốn công khai chọc tức hàng nữ.

Chàng ngoảnh nhìn Nicôn :

— Đứng xe của bọn Anton ?

Nicôn đáp :

— Đứng. Mấy thằng hộ pháp vẫn còn ngồi trong xe. Chỉ có cô gái là đi đâu vắng.

Văn Bình dặn Phù Dung :

— Em phải đóng cửa lại cẩn thận. Khi nào anh về, anh sẽ bóp 4 tiếng kèn, hai dài, hai ngắn, em hãy mở. Bọn Anton ập vào thì phiền.

Phù Dung nói :

— Vệ sĩ của em đã đề phòng chặt chẽ. Không ai lọt vào nhà em được đâu. Trừ phi da thịt họ bằng thép.

Văn Bình cả cười, ung dung khoác tay đặc phái viên Nicôn của C.I.A. ra đường.

Nicôn nói một câu mà Văn Bình biết là đề tự trấn an :

— Đi bên anh, tôi cảm thấy an tâm ghê...

Đường hẻm vắng tanh. Phù Dung đã khéo kiếm được hẻm cụt này để dựng bảng hiệu... điều trị bệnh sinh lý. Tiếng là ở giữa thành phố mà vắng vẻ và phẳng lặng như vùng quê.

Khi hai người ra đến xe hơi Vónvagen thì bọn nhân viên của Anton chui rúc trong chiếc BMW sơn vàng kệnh kiệu vẫn ngồi nguyên vị. Nicôn nói :

— Nè anh, bọn chúng không xuống xe.

Văn Bình đáp :

— Chúng sợ không xuống thì mình lại tận nơi lôi chúng xuống.

Chàng khoan thai hút thuốc lá. Đạo này, chiến dịch bài trừ hút thuốc lá đề ngừa bệnh ung thư và hàng chục thứ bệnh vớ vẩn khác được phát động mạnh mẽ, đi đâu cũng thấy hội thảo, bài viết, khẩu hiệu, nên thiên hạ có vẻ sợ hút. Trái lại, chàng vẫn hút như diên. Chàng không hiểu chàng tiếp tục hút vì nhận thấy cuộc đời quá ngắn, hay vì không tin lời khuyên ngớ ngẩn của mấy ông khoa học già khòm quanh năm suốt tháng tự giam hãm trong phòng thí nghiệm nữa.

Giờ neo chập tối, khi trời teng teng, khói thuốc Salem trở nên ấm áp và thơm ngon khác thường. Phút này, chàng mới thưởng thức được hết thú vị thần tiên của chất nicotin có đầu lọc.

Chàng phì phèo điếu thuốc trên môi rồi từ từ bước về phía xe hơi sơn vàng. Nicôn chỉ có thể can đảm từ trong nhà ra đến xe Vôn-va-gen mà thôi. Qua hết vỉa hè, xuống mặt đường, hắn bỗng vội dần can đảm. Rồi như lần chớp trong đêm giông tố, niềm can đảm của đặc phái viên C.I.A. Nicôn xẹt lên thật mạnh, thật sáng, trước khi tắt ngúm. Cặp giò dai bền và giỏi chịu đựng của hắn — một võ sĩ quyền Anh tên tuổi ít chịu thua mỗi khi

thượng đài — đã trở nên mềm xèo.

Hắn trằn trằn ngó theo Văn Bình. Miệng hầu nở loe, bồ hôi lạnh tuôn đầy người, hắn hoàn toàn kinh ngạc trước thái độ của Văn Bình. Hắn phải lùi lại, vịn về xe Vôn-va-gen để khỏi bị xúng vứng.

Văn Bình vẫn phớt tỉnh bước tới. Chàng còn cách 10 mét. Chàng còn cách 5 mét.

Rồi 2 mét.

Chàng rút điếu thuốc còn cháy ra khỏi miệng, thân nhiên ném vào trong xe. Có tiếng cầu nhàu, chửi rủa cất lên, rồi đám đông nhung nhúc xô cửa xe vọt xuống đường.

Trận sập chiến ác liệt sập mở màn.